

Miesen Geburtsdag

As se de Poort open maakt harr un graad dorbi weer, de Huusdöör vun't Huus antostüern – een teemlich neejet Fertighaus ut de Serie Costa-del-Sol – keem Lennart, ehr fief Jahr old Söhn, al up ehr tolopen. As sik dat laterhen wiesen schull, harr he al up sien Mudder töövt, harr he de lesde halve Stunn jümmers wedder dör't Finster na de Straat henkeken un weer, as he ehr Auto denn komen seehg, na de Huusdöör lopen, harr ehr open maakt un denn nix as ruut, ohn de annern tschüüß to seggen.

“Wat is, Lennart?“, froog sien Mudder. “Süht jo meist so ut, as kunnst du't gaar nich aftöven wegtokomen.“

Lennart verkneep sien Gesicht. Em weer antosehen, dat he sik nich wohlföhl. Dat em jichenswat up't Hart liggen dä. Doch he sä nix. Mit wiede Schreed leep he up't Auto to. As se em in'n Kannersitz fastsnallen dä, nehm sien Mudder 'n tweeten Anloop:

“Wat's denn los, Lennart? Is jichenswat passeert?“

Lennart keek stief liekut un vertrock wedder sien Gesicht. Dat duch, as harr he groode Mööh, an sik to hollen, um nu keen Woord to seggen. Doch an Enn'n hulp dat nix. Miteens fung he an to snuben un sien Aten woor duller, aver ook so'n beten wat pultern. Un denn fung he an to snuckern, mehr un mehr un uplesd ween he, eersd lies un denn jümmers duller un luter.

“Aver Lennart! Nu segg mi doch, wat passeert is!“, versöch sien Mudder dat nu wedder. “Mi kannst' dat doch seggen!“

“De sünd doof! Un Max is ook doof!“

“Hebht de di wat doon?“

“De hebht mi utlacht.“

“Utlacht? – Aver worüm dat denn?”

“Wioldat ik – wioldat ik dat nich kunn.“

“Wioldat du wat nich kunnst?”

“Düt Spiel mit de Wöör un so.“

Lennarts Mudder harr twaars keen recht Vörstellen, worüm sik dat bi düt Spiel eigentlich hannelt hett, aver se wull ehrn Söhn nu ook nich wieder nödigen, dat nu doch bidde nipp und nau to verklören. Denn dat harr em villicht noch truriger or verlegener maakt. Un dorüm sä se:

“Jo, Lennart, dat kenn ik ook. Dat is mi ook al ’n paar Maal passeert. Dat giffet welke, de köönt af un an orig fies un gemein wesen. Aver weetst du, wat dat Best is? Dat Best is, wenn een so deit, as kunn een dat gaar nich argern. Jo, as kunn een över sowat bloots lachen. Versteihst du, wat ik meen?”

Lennart nickkopp, ook wenn he dat woll nicht so ganz verstohn harr. Un denn wedderhool he noch maal:

“Ook Max is doof! Mit den speel ik nie nich wedder! Nie nich wedder!”

“Muttst du jo ook nich. Door sünd jo ook noch Frido un Katharina. Mit de kann een doch ook good speelen, or nich?”

Wedder nickkopp Lennart. He hool noch maal deep Luft un he wisch sik mit sien Mauen de Tranen ut’t Gesicht.

Dree Daag later schuul Max von buten över den Tuun. Siene Mudder harr em herbrocht, aver bloots bit an de Eck un weer denn wedder weggohn. As Max nu Lennart in’n Gaarn lopen seehg, reep he to em röver:

“Lennart, wüllt wi spelen?”

Lennart harr Max bit dorhen noch nich sehen. He keek to em hen, töger ’n beten mit sien Antwoord, as müss he nu doch wat nadenken. Un denn reep he trüch:

“Jo, klaar! Worüm denn nich!”